

LOTTI RINGSTRÖM

Ulf Linde om Lotti Ringström

Till en början verkade det som om hon ville för mycket, för många penseldrag, för många färgtoner, nyanser – allt tycktes styrt av en vilja som aldrig vilade.

Åren gick....

”Viljan, konstens död” (Michaux). – Viljan var åtminstone Lotti Ringströms fiende.

Den naturliga lätthet, den grace, som nu utmärker hennes målningar är resultatet av en lång kamp mot vad som var för mycket, för mycket hos henne själv. Enkelhet har varit dyrköpt vilket nog är förklaringen till dess omedelbarhet.

Hon har till exempel valt bort den målade bakgrunden genom att måla sina former på en färdig bakgrund – en rostig bit plåt, eller nedspild kartong eller masonit från ett bygge: en av en slump anlupen natur anger tonarten i varje målning. Formerna – oftast något tillfälligt skräp som hon sett i ateljén – har fått anpassas till den drömda rymd som funnits färdig i skräpet hon målat på. Det är rymdens vilja hon följt, inte sin egen.

Hon kastar sina former i den drömda rymden som barn kastar papperssvalor. En vind tar tag i dem och får dem att lyfta, fantasins rymd – en fri fantasi rymd.

Den frihet förnims som ett slags lycka för dem som ser hennes målningar. Här finns inga tvång längre.

Elisabeth Cross om Lotti Ringström

*Utdrag från Utställningskatalogen "SAMLAT LJUS NORTHERN LIGHTS/
GATHERING LIGTH", Moderna museet, Stockholm*

Lotti målar blommor och blommors kronblad, ibland en bit apelsinskal eller ett hopknycklat papper. Dessa ömtåliga, övergivna ting, traditionella stillebenmotiv fulla av metaforiska betydelser, finns här främst som mottagare av ljus, ett ljus som förtar deras substans. Det är som om livets förgänglighet – denna genres traditionella innebörd – för Ringström mer intensivt fanns i själva ljuset. Det är i ljuset, som skänker allting form och synlighet, i motivens lyskraft och inte i deras materia, som hennes verkliga ämne står att finna.

Långt innan hon kom att tillbringa större delen av året under Provence himmel var hon intresserad av franskt måleri – som hon säger ”handlar om ytan” – där färgens sinnliga närvaro blir en metafor för det materiella i all materia. Från Watteau till Delacroix, från Manet till Matisse, har franskt måleri njutit av att visa hur textilier, hull, blommor, luft och vatten framträder och förnims. Man påminner sig om att Manets sena blomstermålningar.

Ty det är det levande materians starka närvaro, dess ömtålighet och sårbarhet, som vi känner i Ringströms målningar. I dem svävar jordens materia mellan liv och död, mellan upplösning och tillblivelse.